

JURNAL

DE LICEU

O PRIVIRE SPRE NOI

REVISTA COLEGIULUI TEHNIC
„CAROL I”, BUCUREȘTI, 2020

NR. 10, DECEMBRIE 2020

Lumea este
aşa cum alegem să o vedem!

CUPRINS

Cuvânt înainte

Proiectele școlii - Despre... ROSE

Povestea Erasmus+

Lecturi (ne)obligatorii

Creionul cu har

Interviu cu profesorul Adrian Cioroianu (Prima parte)

Cocoșul de Barcelos

Interviu cu Florin Kevorkian, profesor de actorie

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Prof. Văduva Aurelia, prof. Nicolof Vali-Ifigenia, prof.
Cormoș Geanina, prof. Motroc George

COLABORATORI

Profesori: Buică Teodora, Ionescu Roxana, Năstăsoiu
Violeta, Popescu Danusia-Elinor
Elevi: Dumitru Radu Ștefan, Dumitrescu Nicole, Marin
Sabina Elena, Niculae Narcisa, Vasile Marius

EDITOR

Codru Adrian-Gabriel

Pașii cunoașterii și calea către succes

Director, profesor Văduva Aurelia

„Școala este tot ce vezi și tot ce auzi. Ea trebuie să te învețe să fii propriul tău dascăl, cel mai bun și cel mai aspru.” (Nicolae Iorga)

Într-un plan simbolic, școala devine inevitabil sinonim cu ideea de educație, fiind locul fundamental al devenirii noastre.

Ne regăsim în universul școlii, părinți, elevi și profesori, încercăm să definim concepte și idealuri, locul în care ne întâlnim cu ceilalți, depășim propriile individualități și singurătăți, învățând lecția comunicării, a deschiderii spre cei din jur. Școala înseamnă, în egală măsură, cunoaștere, știință, cultură, dar și morală și spiritualitate.

Îmi exprim încrederea în dăruirea și competența învățătorilor și profesorilor, în buna lor credință și puterea de a modela personalități, de a oferi modele de viață și profesie.

În fața acestei responsabilități uriașe, îndemnul pentru fiecare dascăl este să nu renunțe la a investi în viețile elevilor cunoaștere, valori și idealuri înalte, să fie modele vrednice de urmat pentru discipolii lor. În fața aceleiași

responsabilități, invitația pentru părinți este să se implice activ în educația copiilor, să fie prezenți în viața școlii, alături de profesori.

Copiilor le adresez provocarea competiției, a muncii, a disciplinei și a studiului cu seriozitate. Voi sunteți sensul existenței noastre ca părinți, voi sunteți cei în care ne investim astăzi cu dăruire și speranță pentru un mâine pe care îl dorim mai frumos, mai curat. Fie ca împreună, dascăli, copii, părinți, comunitate să ne unim eforturile în folosul celor ce sunt pe drumul cunoașterii, al descoperirilor și formării personalității.

Ne dorim ca instituția noastră să dea șanse egale fiecărui elev pentru că studiile în această școală înseamnă șansa unei cariere de succes în viitor. În acest context vă dorim, dragi elevi, să vă simțiți bine în școala noastră, să aveți curajul, perseverența și tenacitatea de a nu ceda greutăților, iar reușita să fie pentru voi sintagma de călăuză în toate situațiile.

Nu uitați că educația autentică și performantă se bazează pe democrație, libertate, toleranță, respect față de cei din jur și bun simț, ca valori fundamentale.

În încheiere, permiteți-mi să le transmit elevilor multă putere de muncă, alegeri înțelepte și reușite pe măsura efortului depus, părinților și cadrelor didactice multă răbdare, decizii înțelepte și să ne bucurăm împreună la sfârșitul anului școlar văzând satisfacția care va licări în ochii copiilor noștri.

Doar prin educație veți putea fi proprii voștri stăpâni și veți putea face alegerile potrivite pe mai departe în viața personală.

*Doar prin educație veți
putea fi proprii voștri
stăpâni și veți putea face
alegerile potrivite pe mai
departe în viața personală.*

PROIECTELE ȘCOLII

Despre... ROSE

Dir. Adj. Vali Ifigenia Nicolof

După cum știți, în anul 2017 a început derularea Proiectului ROSE în Colegiul Tehnic Carol I, proiect finanțat de Ministerul Educației prin Banca Mondială. Obiectivul general al proiectului constă în îmbunătățirea performanțelor școlare prin educație și formarea de competențe, în vederea tranziției de la liceu la învățământul terțiar și pe piața muncii.

Titlul proiectului la nivelul liceului „Creativitate, Ambiție, Responsabilitate-Obiective ale Liceului C.A.R.O.L” l-am ales cu gândul la viitorul elevilor noștri, care, după absolvirea celor mai frumoși ani, anii de liceu, vor deveni profesioniști în domeniul în care s-au pregătit. Ne aflăm la finalul anului IV al Proiectului ROSE și putem spune că am atins o mare parte din obiective

și am reușit să derulăm în fiecare dintre cei 4 ani activitățile remediale cu elevii care au dorit să participe LA PROIECT.

Pe scurt, vă voi prezenta activitățile pe care echipa de implementare, condusă de mine, cu sprijinul doamnei Director Aurelia Văduva, le-a realizat în cei 4 ani ai proiectului:

- activități remediale la disciplinele de bacalaureat: limba română, matematică, biologie, realizate cu multă preocupare și grijă pentru creșterea performanțelor școlare ale elevilor din proiect, de către profesori din liceul nostru: Geanina Cormoș, George Motroc, Gabriela Matei, Claudia Stoica, Melania Micuț, Violeta Năstăsoiu, Elena Stîngaciu;
- activități de consiliere psihologică realizate de doamna consilier școlar Mădălina Negreț;
- sprijinirea elevilor înscriși în proiect cu o gustare în zilele în care au rămas după ore la activitățile proiectului;
- dotarea sălilor utilizate la desfășurarea orelor remediale cu 5 videoproiectoare și 10

laptopuri;

- achiziționarea a 2 multifuncționale utilizate pentru activitățile remediale și de consiliere psihologică;
- tipărirea Revistei Colegiului Tehnic „Carol I”, an școlar 2020-2021.

Deși în acest an ar trebui să se încheie proiectul, activitățile planificate pe care nu le-am putut realiza din cauza pandemiei de COVID-19, le putem realiza în perioada de prelungire a proiectului cu un an, respectiv până la data de 26 iunie 2022. În acest an V al proiectului am planificat continuarea activităților remediale și de consiliere psihologică, achiziția de laptopuri pentru elevii care au nevoie de echipamente electronice necesare participării la orele remediale, achiziția de calculatoare și videoproiectoare pentru sălile în care se vor derula activitățile proiectului, 1 excursie de documentare, vizionarea de spectacole, tipărirea revistei școlii, amenajarea unei scene de teatru în sala de festivități, înființarea unei trupe de teatru. Toate activitățile proiectului ROSE vor contribui la dezvoltarea personală, îmbunătățirea performanțelor școlare, motivarea și stimularea

nevoii de a învăța, stimularea încrederii în sine la elevi, creșterea ratei de promovabilitate a examenului de bacalaureat. Putem spune, de fapt, că în ultimii ani, datorită implicării elevilor și profesorilor în proiect, s-a constatat

o creștere semnificativă a promovabilității examenului de bacalaureat, lucru care ne bucură și încurajează elevii să participe și anul viitor la activitățile proiectului ROSE.

Fiți creativi, fiți curajoși, învățați și veți deveni învingători!

Rareș

Mi-au plăcut orele de ROSE, au fost liniștitoare și profesorii au explicat foarte bine materia. Sincer, chiar m-au ajutat !

Alex

Pentru mine, orele din cadrul programului ROSE au fost foarte utile fiindcă am lucrat pe exerciții pe care le uitasem. A contat mult și faptul că suntem mai puțini elevi decât la clasă și asta ne ajută să fim mai implicați.

Sabina

Mie mi-au plăcut orele ROSE pentru că am reluat multe lucruri pe care le uitasem și pe care nu le înțelesesem și am aflat și alte lucruri față de materia anilor trecuți.

Florin

Orele ROSE mi s-au părut super interesante pentru că am reluat materia studiată la orele de română. Faptul că am putut să insistăm asupra unor lucruri pe care nu le-am înțeles (sau le-am uitat) a fost pentru mine un mare avantaj.

Andreea

Ore interesante, deseori distractive, care îmi vor fi de folos la bac.

Antonia

Am învățat la aceste ore multe chestii noi, mi s-a părut relaxant și educativ. Am cunoscut elevi de la alte clase, mi-am făcut prieteni printre ei și mi-a plăcut „concurența” constructivă cu aceștia.

Bianca

Mi-am îmbogățit cunoștințele, am reluat puncte importante din materia anilor anteriori. Mi-a plăcut atmosfera relaxată și plăcută a orelor!

Cosmin

Pentru mine, orele de ROSE au fost de mare ajutor pentru că am lucrat în avans față de clasă și, când am ajuns la lecțiile respective, eu am știut foarte bine.

Povestea Erasmus+

Articol realizat de Dumitru Radu Ștefan

Totul a început într-o zi de luni când doamna profesoara Buică Cristina-Teodora a venit sa ne prezinte un proiect foarte special pe tema ecologică Erasmus+, care implica și o călătorie fascinanta în Spania, mai exact în Las Palmas, Arucas, unde aveam să întâlnim delegația spaniolă, cea franceză, italiană și cea bulgară. Dar până acolo a mai durat ceva timp. Am participat la o acțiune de reciclare în cadrul căreia am făcut din deșeuri diverse obiecte.

Acestea ar fi: o stea imensă făcută în întregime din dopuri de la sticlele de suc sau o păpușa făcută dintr-un pet și alte resturi de materiale nefolosite de mult, suporturi pentru flori, suporturi pentru creioane, ba chiar și felicitări din obiecte reciclate pentru Crăciun (pot să spun că aceste mici surprize ne-au pus

imaginația și gândirea la muncă).

Apoi am căutat informații și detalii despre defrișarea pădurilor și am realizat în echipă o prezentare. Trebuie sa fiu sincer cu voi, nu a fost ușor să aflăm că unele animale care trăiesc în păduri nu mai au habitatul natural, că aerul devine că aerul devine din ce în ce mai poluat, că planeta moare la fiecare copac tăiat. Dar tocmai de aceea există acest proiect, ca să tragem un semnal de alarmă umanității, să fim mai prietenoși cu natura și mediul înconjurător.

Și am ajuns în Spania. La ieșirea din aeroportul din Las Palmas gazdele spaniole ne-au întâmpinat; la liceu am fost primiți cu dansuri și cântece tradiționale. Am participat la atelierul „Gradina Erasmus”.

În grupuri internaționale, am plantat semințe specifice fiecărei țări folosind materiale reciclabile: cofraje de ouă,

bidoane de plastic, etc. (și asta a fost doar prima zi).

A doua zi, gazdele au început prezentarea faunei și florei specifice, precum și problemele cu care se confruntă. Am fost împărțiți în grupuri amestecate, câte un reprezentant din fiecare țară și am avut ca sarcină discutarea problemelor semnalate și găsirea unor soluții.

La fel s-a procedat și după prezentarea fiecărei delegații. Profesorii ne-au îndrumat pe parcursul tuturor etapelor de lucru. A urmat un atelier organizat în colaborare cu Primăria Arucas, departamentul educației pentru mediul înconjurător; am avut norocul de a învăța și de a consolida cunoștințele despre reciclare, poluare, cauze și efecte. Am vizitat centrul istoric din orașul Arucas. Nu-i așa că e incredibil că în doar două zile am putut să aflăm atâtea lucruri despre ce ne înconjoară pe toți, natura? Și, mai important a fost că tot ce am învățat, am învățat prin distracție și comunicare. Miercuri am făcut o scurtă croazieră ca să observăm diferite specii de delfini din oceanul Atlantic, pești, vegetație specifică zonei.

Apoi, am vizitat Parcul Natural Dunes din Maspalomas.

În a patra zi am lucrat în grupuri internaționale pe problematica mediului înconjurător specifică României, Bulgariei și Italiei.

Toți elevii din delegațiile participante au propus soluții pentru reducerea despăduririlor, risipa apei, gestionarea deșeurilor.

După amiaza, înarmați cu multă imaginație, am creat din materiale reciclabile peruci, haine și chiar pălării cu smiley face, cu minion etc. pentru carnaval.

Ziua de vineri a fost dedicată activităților de învățare în context nonformal, de cunoaștere a speciilor endemice, sălbatice, cu ajutorul Centrului de recuperare a faunei sălbatice din Gran Canaria; cu această ocazie, a fost eliberat un exemplar din rasa alcaravan.

La final s-a făcut o evaluare a activităților desfășurate, urmată de înmânarea certificatelor de participare delegațiilor.

Din această experiență pot spune nu doar că am învățat am și legat prietenii superbe în doar o săptămână, dar am putut să ne exersăm limba franceză, engleză, ba chiar și cea spaniolă și am învățat și ceva bulgară. Experiența m-a inspirat atât de tare încât am scris și o poezie:

Îmi voi aminti mereu de voi

Mereu am știut că această zi va veni.
Veți sta unul lângă celălalt
Cu viitorul în mâinile voastre.
Așa de multe vise așa de multe planuri!

Mereu am știu că după aceasta săptămână
Vor fi râsete acolo, vor fi lacrimi,
Dar niciodată nu am crezut că vom pleca departe
Cu atât de multă bucurie, dar atât de multă durere
Și este așa de greu să spui adio...

Je me souviendrai toujours de toi

J'ai toujours su que ce jour viendrait.
Vous vous tiendrez côte à côte
Avec l'avenir entre vos mains.
Tant de rêves, tant de plans!

J'ai toujours su qu'après cette semaine
Il y aura des rires là-bas, il y aura des larmes,
Mais je n'ai jamais pensé que nous partirions...
Avec tant de joie mais tellement de douleur
Et c'est si difficile de dire au revoir...

Lecturi (ne)obligatorii

Profesor coordonator Cormoș Geanina

Ursoaica din vis de Mimi Thebo

Prezentare realizată de
Dumitrescu Nicole, clasa a XI-a A

„Oare urșii grizzly simt recunoștință? Dar de ce ar face-o? O mare parte din viață trăiesc singuri. Când sunt împreună, se poartă ca niște copii mici – sunt conștienți de prezența altor urși, dar n-au nicio intenție de a interacționa cu ei. Se luptă adesea între ei pentru mâncare sau pentru un loc special.

Mamele lor îi îngrijesc cu tandrețe și chiar pare că ele și puii se iubesc foarte mult. Dar, odată ce cresc, s-ar putea să nu-și mai vadă mama niciodată. Chiar mai rău, s-ar putea să nu o mai recunoască dacă ar întâlni-o. cui să-i fie urșii recunoscători?” (Ursoaica din vis de Mimi Thebo).

Romanul o prezintă pe Darcy, o adolescentă tipică a secolului al XXI-lea, a cărei lume este alcătuită din mall, modă și facebook. Fata este forțată să se mute împreună cu tatăl și fratele ei în Parcul Național Yellowstone datorită serviciului tatălui ei și a unor probleme de sănătate. Sfătuită de doctori să facă

plimbări lungi în fiecare zi pentru a-și întări plămânii, ea observă în apropiere o colină care îi atrage atenția și o intrigă. Vrea cu orice preț să escaledeze până în vârf, deși știe că acest efort este peste puterile ei. Într-o zi, decide să urce, dar, pe măsură ce înaintează, se simte din ce în ce mai slăbită, vederea i se încețoșează, respiră cu greu și îi este cumplit de frig. Cu ultimele puteri, se târăște într-o peșteră. Pe întuneric, găsește un loc cald...adăpostul unei ursoaice și al puilor ei. Paradoxal, ursoaica o „adoptă” și între cele două ia naștere o legătură de iubire și de protecție.

Darcy se întoarce acasă și încearcă să țină secretă această

întâmplare, dar tatăl și fratele află și sunt decizi să omoare ursoaica, temându-se de instinctele fiarei. Fata face tot posibilul să o ascundă. Își dă seama până la urmă că ursoaica este grav bolnavă din cauza unei vechi răni suprainfectate și decide să facă un gest neașteptat... Scriitoarea americană construiește un admirabil bildungsroman despre preconcepțiile oamenilor, despre iubire, devotament și sacrificiu.

Gustul amar al ciocolatei – Jurnalul unei supraviețuitoare de Olimpia Zamfirescu

Prezentare realizată de
Dumitru-Radu Ștefan, clasa a X-a B

„Drumul era pustiu. După câțiva kilometri, tocmai când mașina cotea, trei bărbați înarmați au blocat drumul în- gust. Mi-au poruncit să cobor și să urc într-o mașină ascunsă după niște tufișuri.

- Întinde-te pe podea.

Câteva clipe, mintea mi-a fost paralizată de groază. De îndată ce m-am ghemuit pe podeaua mașinii, a început iar să lucreze cu o viteză amețitoare. Asta trebuie să fie rezistența... Deci, la urma urmelor, există (...). Oamenii ăștia au fețe

periculoase... Arată mai mult ca niște securiști decât ca băieți din rezistență... Pe de altă parte, dacă sunt securiști, de ce au avut nevoie să regizeze o răpire... De ce nu m-au arestat de acasă?

Când mi-am dat seama că mașina nu se îndrepta spre munți, că ne întorseserăm în oraș, am fost sigură că eram în mâinile miliției ... în afară de cazul în care partizanii aveau un cuib în oraș. Când mașina s-a oprit, am auzit zgomot de lanțuri grele și bubuitul unor porți de fier. Era limpede, eram la închisoare.

- Trage-ți banda neagră pe ochi și ieși din mașină! Încrucișează-ți mâinile la spate.

O mână fermă m-a apucat de braț.

- Mergi drept în față... cotește la stânga... urcă zece trepte... fă la dreapta... stop! Nu te mișca!

„Au să mă împuște! Doamne, ai milă de mine.”

Cartea este o autobiografie a autoarei. Aș putea spune că este și o radiografie a perioadei comuniste și a ororilor pe care unii oameni le-au trăit, inimaginabile pentru noi.

Este un roman scris la persoana I, în care Olimpia Zamfirescu povestește cu sinceritate chinurile, suferințele și nedreptatea suferite pe parcursul a zeci de ani. Este o lecție de viață îngrozitoare povestită cu sinceritate, fără ca autoarea să se victimizeze, cu sentimentul că lucrurile nu trebuie să se mai repete și că generațiile actuale trebuie să învețe din greșelile istoriei. „Vina” autoarei pentru ceea ce suportă este că provenea dintr-o familie foarte bogată, deținătoare a unei fabrici de ciocolată, fabrica Zamfirescu, cea mai vestită din estul Europei, și a unui lanț de brutării și cofetării. Odată cu instalarea comunismului, proprietățile familiei sunt confiscate ca bunuri ale statului.

Neputând să suporte situația, tatăl scriitoarei se sinucide. Acesta este doar începutul unui lung șir de întâmplări dramatice. Tânăra decide să fugă din țară, dar este prinsă și arestată. Va fi eliberată câțiva ani mai târziu, dar închisă din nou dintr-un motiv absurd: încercase să vândă o veche tăviță de argint a familiei pentru a face rost de bani. Află din închisoare că mama ei a murit și se simte vinovată că nu a fost alături de ea. I se spune că va scăpa de detenție după un timp, dar este, în schimb, deportată într-un sat din Câmpia Bărăganului, Rubla, unde întâlnește personalități extraordinare, pe Iuliu Maniu și pe Ion C. Brătianu. Locuiește într-o cocioabă, luptă cu frigul și cu lipsa oricăror resurse, trăiește la limita sărăciei și a umilinței.

Câțiva prieteni din străinătate o ajută să fugă din România. Merge în Londra, dar nu reușește să-și facă un rost, așa că pleacă la New York. Nu găsește nimic de lucru și este alungată rapid din metropolă: nu are viză, asigurare, nu are nici un fel de pregătire. Călătorește în mai multe țări, apoi ajunge în Germania, unde este angajată la un post de radio. Își găsește locul, în sfârșit, după o viață chinuită și nedreaptă.

Lecția Centenarului românesc:

„În istorie, cred e mai bine să ai încăpățânarea
broaștei țestoase decât viteza uneori sinucigașă a
iepurelui”

Interviu cu profesorul Adrian Cioroianu (Prima parte)

Interviu cu dl. prof. univ. Adrian CIOROIANU,
realizat de prof. Elinor Danusia POPESCU și prof. George MOTROC

1. Domnule profesor Adrian Cioroianu, înainte de toate, felicitări pentru acest demers editorial dedicat Centenarului. Când a apărut ideea realizării unor analize de bilanț, cum și cât de repede s-a realizat cartea?

Adrian Cioroianu: Mulțumesc! Povestea e relativ simplă: ideea mi-a venit într-o zi ploioasă, la Marea Neagră, pe la început de august 2017, eram la niște prieteni din Mangalia și, ca orice român ajuns la mare, sufeream că am parte de nori! Era înainte de prânz, și-atunci m-am gândit să citesc ceva, sau să scriu ceva – și, cu caietul de note în față, dintr-o dată mi-a venit ideea unui volum despre Centenarul care urma în anul următor (2018), și mi-am dorit un volum într-atât de complet încât să nu fiu nevoit să-l scriu singur, ci să pun la lucru și pe unii dintre numeroșii mei prieteni cercetători sau universitari (istorici, sociologi, economiști, politologi,

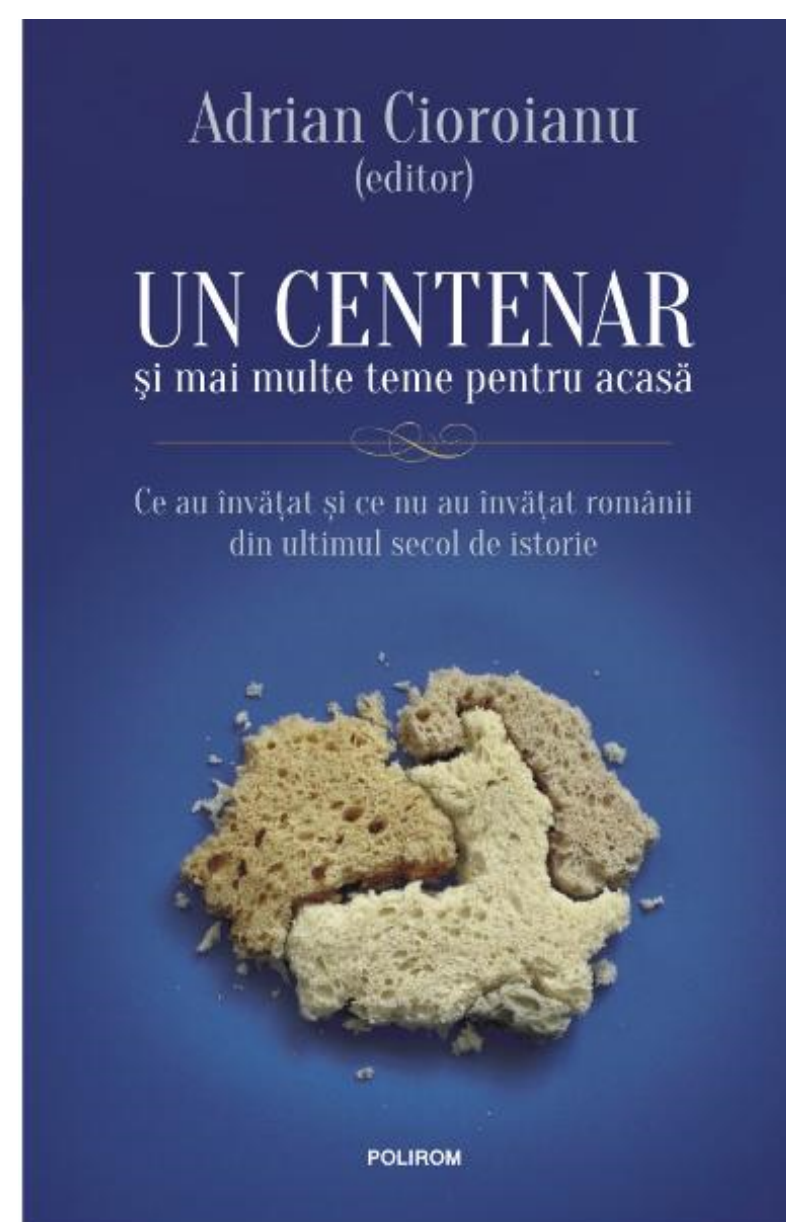
arhiviști, istorici de artă etc.), din București, Chișinău, Cluj, Craiova, Iași, Suceava, Târgu-Jiu. În aceea amiază, țin minte că am făcut sumarul și lista de colaboratori – și, cu două-trei excepții, lista a rămas aceeași până la apariția volumului, în care există 18 studii, adică eu (în calitate de coordonator al volumului) plus 17 alți specialiști, pe diferite teme.

2. De la un prim contact, titlul cărții pune pe gânduri... Dacă facem o scurtă, dar esențială listă, „CE au învățat românii din ultimul secol de istorie”?

Adrian Cioroianu: Cred că au învățat

că democrația are propriul ei preț, că e mereu imperfectă, că e mereu nesatisfăcătoare pentru toți, că e adesea nedreaptă etc. – dar, cu toate acestea, fragila democrație e infinit mai bună decât orice formă de dictatură. Sau, cum am mai scris undeva, cea mai imperfectă democrație tot e mai bună decât cel mai perfect totalitarism! Convingerea mea este că românii au înțeles acest lucru, care nu-i o formulă matematică, ci ține de bunul simț.

Nu vă lăsați înșelată de așa-zisul număr mare al nostalgicilor după „epoca” lui Ceaușescu! De fapt, acei oameni își regretă tinerețea lor – și nu traiul lor în comunism, din care nu prea e nimic de regretat, la drept vorbind. În plus, cred că statul rămân a mai învățat unele lucruri care, în 1918, ar fi fost de negândit. Un exemplu: din 2014, România are un președinte selectat dintr-o minoritate a țării – un detaliu care mie mi se pare un punct pozitiv pentru istoria noastră contemporană. Vă imaginați că, după Primul Război Mondial, vreun român etnic ar fi crezut așa ceva posibil? Nu prea cred. Ei, bine, în 2014 și 2019, românii (inclusiv cei

etnici) au votat un româno-german, fără probleme. Sau gândiți-vă la toate dezbaterile despre femei/bărbați, sau cele despre familie (e clar că, sociologic și demografic, familia din 2018 nu mai este cea din 1918 etc.), sau cele despre sexualitate etc. În cartea pe care o propun, eu și restul autorilor nu facem o judecată de valoare, ci doar constatăm ce anume a mers și ce nu a mers; nu „tragem de urechi” pe bunicii noștri că nu au prevăzut viitorul – de fapt, nici o generație nu prevede viitorul, pentru că în viitor există mereu surprize („lebede negre”) la care azi nu ne gândim.

3. În ceea ce privește partea negativă, a nerealizărilor, folosind tot o parte din titlul cărții, „ce NU au învățat românii din ultimul secol de istorie”?

Adrian Cioroianu: Probabil că principala lecție pe care încă nu am

învăţat-o ar fi aceea că, mai ales într-o democraţie, există domenii care nu trebuie politizate. Educaţia, armata, serviciile de securitate, poliţia, sănătatea, dezvoltarea infrastructurală ş.a. – toate acestea, dacă vor fi politizate în viitor, vor stagna – chiar şi într-o democraţie. Pentru că ele sunt capitoare sociale de interes statal. Abordarea lor trebuie să fie, deci, una statală.

Românii trebuie învăţaţi să lucreze în grupuri axate pe scopuri (statale, naţionale, regionale, geopolitice etc.), nu numai pe fidelităţi clientelare (partinice sau de familie/clan etc.). Adică, pe înţelesul tuturor: o autostradă naţională nu este o chestiune de partid, ci ţine de sănătatea statului. Este o ruşine colectivă că, în cei 30 de ani de la căderea comunismului, infrastructura noastră rutieră sau feroviară rămâne atât de modestă. Orice kilometru de autostradă care nu există în România de azi este o pierdere din PIB-ul României de mâine! Lucrurile nu sunt mai complicate de atât! Ca istoric, asta îmi aduce aminte de toamna anului 1916, când noi am trimis să lupte pe Carpaţi nişte tineri care, băieţi de la câmpie fiind, în majoritate, nu mai văzuseră munţii în viaţa lor –

pentru că noi, atunci, încă nu aveam arma „vânătorilor de munte”, spre deosebire de inamicii noştri!

4. Care este părerea dvs. despre manipularea maselor necunoscătoare de Istorie, care au înţeles că la 1 decembrie 2018 am celebrat 100 ani de „existenţă”?

Adrian Cioroianu: Sincer, eu am altă părere. Românii nu sunt altfel decât restul lumii. Masele de români pot fi educate mai mult sau mai puţin, dar în legătură cu Istoria există un oarecare bun simţ comun, care-i face pe români să asculte opinia celor pe care ei îi recunosc drept specialişti (pe merit sau nu, dar aceasta e altă poveste!). Mie mi se întâmplă frecvent. Îmi scriu mulţi oameni, unii cu cele mai aberante idei sau întrebări. Cel mai adesea le răspund cu răbdare şi, în majoritatea cazurilor, ei trec de partea mea. Apropo de ce spuneţi, nu cred că există foarte mulţi români care să gândească, azi, că statul român are

100 de ani „de existență”. Nu uitați că, dincolo de familia noastră regală, domnitorii medievali sau Alexandru Ioan Cuza au încă mulți fani printre români, ceea ce e foarte bine, pentru că ei merită!

5. Un întreg subcapitol l-ați dedicat pentru ceea ce numiți „eterna problemă a infrastructurii românești”... A fost și rămâne „arma” fără de care orice modernizare substanțială rămâne doar parțială?

Adrian Cioroianu: Problema e una reală, doar că românii nu trebuie să lege „infrastructura” numai de drumurile noastre (și de modesta lor stare, de care vorbeam mai sus). Infrastructura este ceea ce se află la baza oricărui construct al nostru, material sau intelectual. Degeaba ai medici buni într-un spital dacă spitalele însele sunt „moderne” după spiritul anilor '70. Degeaba ai talente în țară – de la olimpicii la matematică la artiști – dacă nu ai

rețeaua de instituții care să-i valorifice. Imaginați-vă că într-o școală românească, de ieri sau de azi, vine un celebru profesor, un savant care vrea să explice o nouă teorie a chimiei sau a astronomiei etc.; elevi curioși există, profesorul vizitator dădora de știință există, doar că respectiva clasă de curs nu are tablă, nici cretă, nici proiector, nici ziduri etc. și de fapt ne aflăm într-o poiană, sub doi stejari tineri. Ei bine, cam despre aceasta e vorba. Cunoaștem cum ar trebui să fie, dar nu suntem încă acolo – aceasta e povestea infrastructurii românești.

6. O altă sintagmă care atrage atenția - „modernizare în zigzag”... A fost aceasta o constantă de-a lungul unui secol de existență (și nu numai), indiferent de regimul politic? În ceea ce privește viitorul, teoria maioreșciană a formelor fără fond poate deveni cândva inactuală?

Adrian Cioroianu: De fapt, mai corect ar fi spus că toată istoria noastră, de la romanizarea dacilor și până azi, este un lung proces în zig-zag – prin datul geografiei. A observa acest lucru nu este o ironie sau o critică, ci o constatare. Gândiți-vă prin câte schimbări radicale a trecut societatea noastră numai în ultimii 200 de ani. Pe vremea lui Tudor Vladimirescu

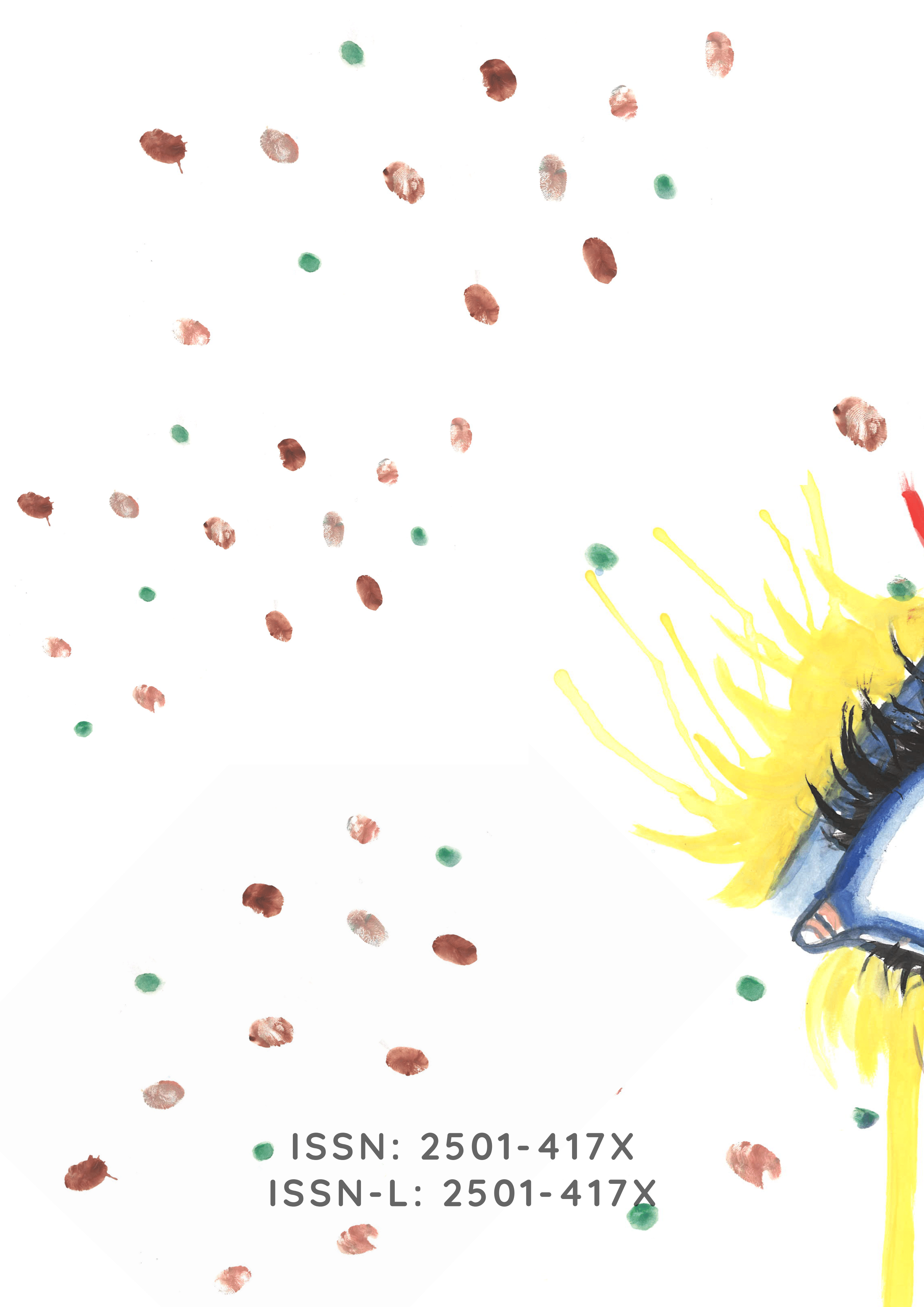
eram o periferie (nici independentă, dar nici ocupată) a Imperiului Otoman; o sută de ani mai târziu, în 1920, eram un avanpost al lumii occidentale în fața Răsăritului sovietizat. Înainte de Primul război mondial eram o țară a marilor moșieri, iar peste numai câțiva ani, după război (și după reforma agrară a Regelui Ferdinand) am devenit o țară a micilor proprietari de pământ. În 1938 eram o țară în plin proces de dezvoltare capitalistă, iar în 1948, tot noi, eram în plin proces de avânt spre comunism. În 1987 (să zicem), în regimul neo-stalinist al lui N. Ceaușescu eram supuși și tăcuți, iar 20 de ani mai târziu, în 2007, aceeași țară cu aproape aceeași cetățeni (mult mai gălăgioși) devenea membră a Uniunii Europene! Așadar, iată câte schimbări profunde, aproape peste noapte. Evident că acest zig-zag istoric (când spre bine – când spre rău, ba spre reformă – ba spre contrareformă, când spre democrație – când spre autocrație, ba spre Vest – ba spre Est etc.) a influențat și firea noastră, și cultura noastră, și cultura noastră politică, și comportamentul social al oamenilor. Nu este o scuză, dar este o explicație pentru

inconsecvența de care dăm uneori dovadă.

Pe de altă parte, eu nu sunt partizan al ideii “formelor fără fond” a lui Titu Maiorescu. Dimpotrivă, cred (asemenea lui Eugen Lovinescu ș.a.) că e foarte bine că am importat (și importăm în continuare) “forme” din Occident, pentru că acest împrumut e doar prima etapă dintr-un proces mai lung – iar apoi, în altă etapă, aceste forme, în timp, își vor crea “fondul” de care avem atâta nevoie. Deci, din acest punct de vedere, rămân optimist: în istoria noastră, o mulțime de “forme” occidentale au părut la început bizare, iar acum sunt normă curentă – gândiți-vă cum erau îmbrăcați orășenii noștri acum 200 de ani și cum suntem noi îmbrăcați azi, sau la ce învăța un copil într-o școală bisericească pe la 1820 și la ce învață un elev de-al nostru azi, etc.

„Democrația are propriul ei preț, e mereu imperfectă, adesea nedreaptă (...), dar e infinit mai bună decât orice formă de dictatură.”

Va continua în numărul viitor...

An abstract artwork featuring numerous brown fingerprints scattered across a white background. A large, light gray parallelogram is positioned in the lower-left quadrant. On the right side, there is a vibrant yellow flower with long, thin petals and a blue stem with black thorns. Small green circular marks are also scattered throughout the composition.

ISSN: 2501-417X
ISSN-L: 2501-417X